

НЕВЕЛИЧКЕ село Луко — одне з тих сіл району, котре найвідчутніше зазнало великого лиха, наймення котрому — Чорнобиль. Розташоване в північній частині Володимиреччини, воно потрапило в ту зону, яка

найбільше потерпіла від наслідків аварії на ЧАЕС. Тож, коли виникло питання про "передислокацію" пересувної діагностичної лабораторії, котра в рамках міжнародної чорнобильської програми Червоного Хреста до цього працювала на території Антонівської, Городецької та Ромейківської сільських рад, зупинилися саме на Луко, хоча попередньо планувалась Довговоля.

Найбільш зручним для розташування діагностичних служб видалося приміщення місцевої школи, в котрій нині навчається близько трьох десятків учнів початкових класів. Саме з цих лувківських дітлахів і розпочали медики свою благодійницьку роботу. Пишу благодійницю, бо вона дійсно є такою: всі види обстежень проводяться безкоштовно.

Коли ми з представниками обласної та районної рад Товариства Червоного Хреста, райдержадміністрації та районної поліклініки приїхали в Луко, тіснений коридор школи вщерть був заповнений людьми. В основному це були малесенькі жителі села: насамперед їхнє самопочуття цікавило батьків, а вже потім — своє. Варто відзначити, що певну картину здоров'я обстежених допомогли їм розкрити медики. В одному з нав-

МИЛОСЕРДЯ

Одне село із низки постраждалих

чальних кабінетів дві симпатичні жіночки аналізували взяті проби крові та сечі, буквально в лічені хвилини "видаючи" готові результати. У іншому класі керівник виїзної бригади Богдан Якович Максютинський з допомогою апарата УЗД обстежував у лувківчан щитовидні залози. Поруч із ним працювала молоденька психолог — зовсім недавно до складу групи включили і такого фахівця. Втім, до такого рішення змусили обставини: були випадки, коли навіть делікатна констатація лікарем захворювання у пацієнта "щитовидки" викликала в того неадекватну реакцію, пов'язану з нервовим зривом. У такому випадку роль психолога важко переоцінити.

Приємною несподіванкою для мене було зустріти в складі медичної бригади і нашу землячку — колишню володимирчанку Славу Воробей (В'юн). Вона й розповіла мені про основні завдання, котрі стоять перед їх колективом. Річ в тім, що подібні обстеження в районі проводяться щорічно, тож медики мають змогу порівнювати результати попередніх перевірок з поточними, більш реально оцінювати ситуацію, що склалася в забруднених радіоактивним чорнобильським попелом районах.

До речі, лише в нинішньому році бригадою обсте-

жено понад 2 тисячі жителів Антонівської, Городецької і Ромейківської сільських рад. І хоч виявлено ними немало відхилень у стані здоров'я багатьох обстежених, все ж становище у нас більш оптимістичне, ніж в окремих регіонах Рокитнівського, Сарненського і Дубровицького районів.

Цілком можна зрозуміти невдоволення керівника бригади Богдана Максютинського, який нарікав на те, що наші люди несерйозно ставляться до питань, пов'язаних з їх здоров'ям. Це підтверджується тим, що з числа хворих, які направляються з нашого району для консультацій і більш предметних обстежень до обласних лікувальних закладів, туди ідуть лише одиниці. Решта, здається, або зневірилися у чомусь кращому, або ж просто не мають статків на такі поїздки.

Цього ж дня люди, котрі побували на прийомі в медиків, мали змогу одержати й гуманітарну допомогу, доставлену сюди з банків одягу обласної та районної рад Товариства Червоного Хреста. А школярі отримали по кілька цитрусів, що їх передали лувківчанам віруючі церкви "Світло зорі".

Коли ми збиралися у зворотний шлях, до мене підійшла психолог групи Юлія Осіпова з дещо не-

звичним проханням: "У Городці я мала зустріч і розмову з Юлією Босюк — школяркою місцевої школи. Дівчинка пробує писати вірші і передала цілий зошит власних творів. Чи не

можна було б хоч щось надрукувати в районній газеті?"

Хоч і далекі ці вірші від досконалості, бракує ще автору логіки й послідовності, але імponує щирість і безпосередність юної поетеси, її власне бачення й сприйняття світу. Одним із віршів і хочу завершити цей репортаж:

МИ — ДІТИ ЧОРНОБИЛЯ

*Казала мені мама,
Що тоді була весна,
І сонце ясно так сяло,
І зеленіла скрізь трава.*

Та раптом нашу Україну

*Страшна і чорна хмара
повила
І у житті маленької дитини
Свій слід залишила вона.*

*Кричить дитина: "Порятуйте!
Чому життя жорстоке й зле,
Чому про нас забули люди
І тільки дбають про себе?"*

*Чому тепер здоров'я наше
Купується за гроші скрізь?
Хіба щасливо жити зможем,
Хіба ще мало наших сліз?"*

*Задумайтесь над всім цим,
люди, —
Це промовляєм до вас ми.
Бо в нас майбутнього не буде,
І Україні більше не цвісти.*

Анатолій ХУТКИЙ.